

Gospodinja Rězka.

Iváňka, čakaj málo;
Kaj támkaj délaš tí?
Neródna žlico ližeš,
To snážen pôsel nij!

Moj Lóvrenček, tvoj brátec,
Drugačen je dečák;
On smétano si meša,
Kot kákšen stár možák.

Nikóli ne pritákue
Pokrite se jedí,
Nj slad . . . Zeló me róka
Od délanja boli.

Zatórej si zaslúžil
Tropinj maslénih je,
Da ž njimi okoristi
Na prágu drévi se.

Rudéčka, dober večer!
Kaj v mé rogé molíš?
Napasla si se v lázu,
A zdaj si v hlev želiš.

Ne klóči jezna, kokla!
Na grédi spat pojdi;
Nad piščeta preljúba
Perúti razgeni!

Kaj meni preubógej
Skrbí se nakopá,
Če matere nij dráge,
Očeta nij domá!

Oh, védela bi rada,
Kakó bi šle stvari,
Da Rězka jaz bi módra
Ne bila njiju hči?

Lujina Pesjakova.

Denès je opravila.
Da kam z glavó ne vém;
Pol urice počíti
Ne môrem i ne smém.

V metilnici zdaj métem;
To delo nij lehkó —
A présno maslo hòčem
Da se stvorí lepó.

Na grobu.

Dete.

„Zakaj, o mati moja mila,
Solzi se žalno vam okó?
Zakaj solzica vam kanila
Na trdo, hladno je zemljó?

Ne zakrivajte, ljuba mati,
Kaj rahlo srce vam teží;
Nehájte vendar žalovati,
Ker tuga vaša me bolí.“

Mati.

„O milo, drago dete moje,
Ti ljubček mojega srca!
Veselo je življenje tvoje,
Bridkosti hudih ne pozná.

Nesreča tebi nij nobena
Mirú kalila mladih let;
Ne umeš besedi poména:
Da solz dolina ves je svet.